

C-317/20. sz. ügy

Előzetes döntéshozatal iránti kérelem

A benyújtás napja:

2020. július 16.

A kérdést előterjesztő bíróság:

Landgericht Mainz (Németország)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2020. június 10.

Felperes:

KX

Alperes:

PY GmbH

[omissis]

Landgericht Mainz (mainzi regionális bíróság)

Végzés

KX

– felperes –

[omissis]

és

PY GmbH

– alperes –

[omissis]

között kártérítés miatt

folyamatban lévő jogvitában

a Landgericht Mainz (mainzi regionális bíróság) [omissis] 3. sz. polgári tanácsa 2020. 06. 10-én a következőképpen határozott:

1. A bíróság az eljárást felfüggeszti.
2. A bíróság az EUMSZ 267. cikk (1) bekezdésének a) pontja és az EUMSZ 3. cikk alapján az uniós jog értelmezése céljából a következő kérdést terjeszti az Európai Unió Bírósága elé:

Úgy kell-e értelmezni a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2012. december 12-i 1215/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet 18. cikkének (1) **[eredeti 2. o.]** bekezdését, hogy e rendelkezés – a joghatóság szabályozásán túl – a határozatot hozó bíróság által figyelembe veendő szabályozást jelent a tagállami bíróságok utazási szerződéssel kapcsolatos illetékességére vonatkozóan azon esetekben, amikor mind a fogyasztónak, azaz az utasnak, mind a másik szerződő félnek, azaz az utazásszervezőnek ugyanazon tagállamban van a székhelye, az úticél azonban nem ezen tagállamban, hanem külföldön található (ún. „nem teljesen belföldi esetek”), azzal a következménnyel, hogy a fogyasztó – az illetékességre vonatkozó nemzeti előírások kiegészítéseképpen – a lakóhelye szerinti bírósághoz fordulhat az utazásszervezővel szemben fennálló szerződéses igényeivel?

Indokolás

A.

1. Az előzetes döntéshozatali eljárás alapjául a következő tényállás szolgál:
2. A felperes mintegy 43 000 euró összegben követel a Németországi Szövetségi Köztársaságban székhellyel [omissis] rendelkező utazásszervező alperestől sérelemdíjat, valamint az elmaradt haszon és a háztartás vezetéséhez kapcsolódó költségek megtérítését egy baleset miatt, amely 2015. 07. 17-én, a felperes nyaralása alatt, a [omissis] hotel külső területén, Törökországban történt. A felperes azt állítja, hogy az alperessel szerződésben álló törökországi hotel területén, az egyik, márványból készült lépcsőn, egy sóból és folyadékból álló átlászó anyag volt. A lépcső csúszósságára figyelmeztető jelzések vagy a lépcső csúszóssága elleni védőintézkedések nem voltak fellelhetőek annak ellenére, hogy ott korábban már más vendégek is elcsúsztak. A felperes a csúszósság miatt leesett a lépcsőről és ennek következtében nem műthető töréseket szenvedett a farokcsontján, a medencéjén és a keresztcsontján, továbbá számos zúzódása keletkezett, amelyek miatt részben még a mai napig – pszichésen is – szenved. Szerződéses és jogellenes károkozásból fakadó igények egyaránt felmerülnek.

3. A felperes Mainzban [omissis], a Németországi Szövetségi Köztársaságban az [omissis] utazási irodánál foglalt nyaralást telekommunikációs eszközök segítségével, amely során az utazási iroda a felperes, mint utas és az alperes, mint utazásszervező között közvetítette a szerződéskötést, maga azonban nem volt sem szerződő partner, sem az alperes telephelye. A felek közötti szerződés **[eredeti 3. o.]** tárgyát különböző utazási szolgáltatásokból álló csomag képezte.
4. A szerződés megkötésekor és jelenleg is Mainzban, a Németországi Szövetségi Köztársaságban élő felperes a mainzi regionális bíróságnál nyújtotta be a keresetet.
5. A felperes szerint a Landgericht Mainz (mainzi regionális bíróság) rendelkezik illetékességgel és e tekintetben az 1215/2012 rendelet [omissis] 18. cikkére hivatkozik. Az 1215/2012 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének második fordulata nem csak a joghatóságot, hanem a tagállami bíróságok illetékességét is szabályozza. Ez alapján pedig a felperes, mint fogyasztó lakóhelye szerinti bíróság, tehát a Landgericht Mainz (mainzi regionális bíróság) illetékes. A felperes másodlagosan – a nemzeti jog szerint (ZPO 12. és 17. § (1) bekezdés) az alperes lakóhelye szerint általános illetékességgel rendelkező – Landgericht Hannover (hannoveri regionális bíróság) illetékességének megállapítását indítványozza.
6. Az alperes kifogásolja a Landgericht Mainz (mainzi regionális bíróság) illetékességét és a kereset elutasítását kéri. A Landgericht Mainz (mainzi regionális bíróság) illetékessége nem állapítható meg az 1215/2012 rendelet 18. cikkének (1) bekezdése alapján, mert a jogvitában nem állapítható meg a szükséges határokon átnyúló vonatkozás. Az eldöntendő jogvita ezen határokon átnyúló vonatkozása márpedig az 1215/2012 rendelet valamennyi rendelkezése esetén alkalmazási feltétel. Emellett szól többek között a rendelet (4) preambulumbekkezdése. A rendelet az említett célok eléréséhez szükséges legkisebb területre korlátozódik, és nem lépi túl célkitűzéseinek eléréséhez szükséges mértéket. Az 1215/2012 rendelet alap gondolata a joghatóság szabályozása annak biztosítása céljából, hogy egy jogvita felei részére rendelkezésre álljon a megfelelő bíróság, és ne kényszerüljenek arra, hogy egy másik tagállamban, illetőleg egy harmadik államban kelljen jogvédelemért folyamodniuk. Ebből következik, hogy a rendelet alapvetően nem kíván beleavatkozni a nemzeti illetékességi szabályozásba mindaddig, amely a megfelelő jogvédelem biztosított abban az államban, ahová a fél tartozik [omissis].
7. Pusztán a szervezett utazás nemzetközi jellegéből, illetve a külföldi úti célból nem következik a megfelelő külföldi vonatkozás megléte. **[eredeti 4. o.]**

B.

8. A német jognak a jogvita eldöntése szempontjából irányadó rendelkezései az előterjesztett ügyben alkalmazandó változatban a következők:

Zivilprozessordnung (polgári perrendtartás, a továbbiakban: ZPO)

9. 12. § Általános illetékesség; fogalom

Az a bíróság, amelynek területén az alperes lakik, mindazokban a perekben illetékes, amelyekre más bíróság kizárólagos illetékessége megállapítva nincs.

10. 17. § Általános illetékesség jogi személyek esetén

(1) Az önállóan perelhető önkormányzatok, testületek, valamint társaságok, szövetkezetek vagy más egyesületek, továbbá alapítványok, intézetek és vagyonegyesítő gazdasági társaságok esetén az a bíróság illetékes, amelynek területén a jogi személy székhelye található. Eltérő rendelkezés hiányában a székhely az a hely, ahol a jogi személy működik.

[omissis]

11. 21. § Különös illetékesség jogi személy telephelye esetén

(1) Aki gyár, üzlet működtetését vagy más gazdasági tevékenység folytatását üzletkötést közvetlenül végző telephelyen biztosítja, a telephely elhelyezkedése szerint illetékes bíróság előtt perelhető minden olyan kereset esetén, amely a telephely üzletvitelére vonatkozik.

[omissis]

12. 29. § Különleges illetékesség a teljesítés helyén [eredeti 5. o.]

(1) A valamely szerződéses jogviszonyból származó és az annak fennállásával kapcsolatos jogvitákra az a bíróság illetékes, amelynek illetékességi területén a vitatott kötelezettséget teljesíteni kell.

[omissis]

13. [A nemzeti eljárás felfüggesztésére vonatkozó szabály][omissis]

[omissis]

14. 281. § Áttétel

(1) Amennyiben az eljáró bíróság a vonatkozó jogszabály alapján illetékességének vagy hatáskörének hiányát állapítja meg, és a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bíróság megállapítható, úgy a bíróság köteles a felperes kérelmére végzésben kimondani hatáskörének vagy illetékességének hiányát, és a jogvitát hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bírósághoz áttenni. Amennyiben több bíróság rendelkezik hatáskörrel és illetékességgel, az ügyet a felperes által megjelölt bírósághoz kell áttenni.

(2) A bíróság hatáskörére és illetékességére vonatkozó kérelmek és nyilatkozatok a bírósági titkárnál nyújthatók be. A végzés ellen jogorvoslatnak nincs helye. A perfüggőség az ügy iratainak a végzésben megjelölt bírósághoz érkezésével áll be. A végzés e bíróságra kötelező erővel bír.

[omissis]

15. 513. § Fellebbezési okok

[omissis] **[eredeti 6. o.]**

(3) A fellebbezésben nem lehet arra hivatkozni, hogy az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg hatáskörét és illetékességét.

Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland (a Németországi Szövetségi Köztársaság alaptörvény, a továbbiakban: GG)

16. 101. cikk

(1) A rendkívüli bíróságok nem megengedettek. Senki sem vonható el törvényes bírójától.

[omissis]

C.

17. Az, hogy a Landgericht Mainz (mainzi regionális bíróság) kell-e érdemi döntést hoznia a felperes által, a keresettel érvényesíteni kívánt követelésekről, lényegében attól a kérdéstől függ, hogy jelen ügyben a Landgericht Mainz (mainzi regionális bíróság) rendelkezik-e illetékességgel.

18. A Németországi Szövetségi Köztársaság nemzeti előírásai alapján a Landgericht Mainz (mainzi regionális bíróság) illetékessége nem állapítható meg.

19. A ZPO 12. és 17. §-ában szabályozott általános illetékességi szabályok alapján a társaság, mint alperes székhelye szerinti bíróság az illetékes még akkor is, ha a felperes fogyasztó, az alperes pedig korlátolt felelősségű társaság formájában működő vállalkozás. Az alperes Hannoverben működik, ott található a székhelye, így a ZPO 12. és 17. §-ai alapján a Landgericht Hannover (hannoveri regionális bíróság) lenne illetékes.

20. A Landgericht Mainz (mainzi regionális bíróság) esetében nem állapítható meg az általános illetékességgel konkuráló különös illetékesség sem. A mainzi utazási iroda [omissis] nem az alperes telephelye, ezért a ZPO 21. § (1) bekezdéséből sem következik a Landgericht Mainz (mainzi regionális bíróság) illetékessége. A ZPO 21. §-a értelmében vett telephely a tulajdonosnak a székhelyétől eltérő, meghatározott időtartamra berendezett, a saját nevében és költségére üzemeltetett és általában önállóan, azaz saját elhatározásból, **[eredeti 7. o.]** üzletkötésre és kereskedelemre jogosult üzlethelyisége. Az utazási iroda tulajdonosa azonban

nem az alperes, hanem [omissis][:] az utazási iroda nem az alperes nevén működik.

21. Végezetül a Landgericht Mainz (mainzi regionális bíróság) illetékessége nem állapítható meg a ZPO 29. §-a alapján sem, mivel semmilyen adat nem merül fel arra vonatkozóan, hogy az alperesnek a felperessel szerződésben megegyezett utazási szolgáltatásokból álló csomaggal kapcsolatos kötelezettségeket kellene teljesítenie a Landgericht Mainz (mainzi regionális bíróság) illetékességi területén. Így különösen a Landgericht Mainz (mainzi regionális bíróság) illetékességi területén nincs repülőtér, ahonnan a felperes Törökországba repülhetett volna. Ezen kívül a nemzeti ítélkezési gyakorlat azt az általánosan elfogadott nézetet képviseli, hogy az utazási szerződés esetén a repülőgép indulási helye nem tekinthető a ZPO 29. § [omissis] szerinti teljesítés helye szerinti illetékességi oknak.
22. A Landgericht Mainz (mainzi regionális bíróság) illetékessége kizárólag az 1215/2012 rendelet 18. cikkének (1) bekezdése alapján lenne megállapítható.

D.

23. A nemzeti ítélkezési gyakorlat és jogirodalom eltérő nézeteket képvisel azon kérdést illetően, miszerint úgy kell-e értelmezni a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2012. december 12-i 1215/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet 18. cikkének (1) bekezdését, hogy aszerint azokban az esetekben, amikor egy adott tagállamban élő fogyasztó, aki az ugyanazon tagállamban székhellyel rendelkező utazásszervezővel külföldi úti célra történő utazásra kötött szerződést (ún. „nem teljesen belföldi esetek”), megnyílik a fogyasztó lakóhelye szerinti bíróság illetékessége. A nemzeti bíróságok még nem tisztázták ezt a kérdést.

1.

24. Az ítélkezési gyakorlatban túlnyomórészt elfogadott álláspont szerint [omissis] **[eredeti 8. o.]**[omissis] az 1215/2012 rendelet alkalmazása olyan értelemben feltételezi a határokon átnyúló vonatkozást, hogy az alapján a fogyasztónak és a másik szerződő félnek az Európai Unió különböző tagállamaiban kell lakóhellyel vagy székhellyel rendelkeznie. Az 1215/2012 rendelet alkalmazásához szükséges külföldi vonatkozás azonban nem állapítható meg akkor, amikor a tényállás más fajta külföldi kapcsolatot vet fel, így például, ha mindkét fél ugyanabban a tagállamban lakik és a külföldi kapcsolódási pont csupán a külföldi úti cél révén állapítható meg. Egyrészt a rendelet preambulumbekzdéseiből következik, hogy a joghatóság alperes lakóhelye alapján történő megállapításának főszabálya (a (15) preambulumbekzdés) alóli kivételt a fogyasztói szerződések esetén csak az indokolja, hogy az általánoshoz képest a fogyasztók számára kedvezőbb szabályozás a fogyasztókat védelemben részesítse (a (18) preambulumbekzdés). Ebből pedig az következik, hogy az ilyen különleges védelem csak akkor szükséges, ha a tagállamok közötti ügyben a fogyasztó lakóhelye és az illetékes

bíróság között jelentős távolság áll fenn az Európai Unión belül. Amennyiben a külföldi kapcsolat csupán az úti célt jelenti, nem állapítható meg az 1215/2012 rendelet 18. cikke (1) bekezdése első változata alkalmazásának szükségessége sem. Másrészt figyelemmel kell lenni arra, hogy az 1215/2012 rendelet szabályait – amennyiben azok eltérnek az *actor sequitur forum rei* alapelvétől – szűken kell értelmezni.

25. E nézet továbbá az Európai Unió Bíróságának a 2000. december 22-i 44/2001 rendeletre vonatkozó ítélkezési gyakorlatával érvel (vö. [omissis][2013. december 19-i Corman-Collins ítélet, C-9/12, EU:C:2013:860; 2011. november 17-i Hypoteční banka ítélet, C-327/10, EU:C:2011:745]). Ezek irányadóak a 2012. december 12-i 1215/2012 rendeletre is. Emellett szól nem utolsó sorban a rendelet (4) preambulumbekzdése, amely szerint a rendelet az említett célok eléréséhez szükséges legkisebb területre korlátozódik, és nem lépi túl célkitűzéseinek eléréséhez szükséges mértéket. Az 1215/2012 rendelet alapvető gondolata azonban a joghatóság szabályozása annak biztosítása érdekében, hogy valamely jogvita felei számára rendelkezésre álljon a megfelelő bíróság, és ne kényszerüljenek arra, hogy egy másik tagállamban, illetőleg egy harmadik államban kelljen jogvédelemért folyamodniuk. Ebből következik, hogy a rendelet alapvetően nem kíván beavatkozni a nemzeti illetékességre vonatkozó szabályozásba addig, amíg biztosított a jogvédelem abban az országban, ahová a fél tartozik. Ez alapján abban az esetben, amikor valamely tagállam fogyasztója ugyanazon tagállamból származó másik szerződő felet perel be, az 1215/2012 rendelet 17. és 18. cikke alkalmazásával ellentétes **[eredeti 9. o.]** az a körülmény, hogy mindkét félnek belföldön van a lakóhelye, illetőleg a székhelye, és a határokon átnyúló vonatkozás egyéb, jelentős körülménnyel nem alapolható meg.
26. A 2000. december 22-i 44/2001 rendelet 15. és 16. cikkének célja az volt, hogy a fogyasztót védelemben részesítse azzal a helyzettel szemben, hogy egy számára ismeretlen és ismeretlen nyelvű jogrendszer alá kelljen magát vetnie, nem pedig az, hogy a német polgári eljárásjog szabályait a tisztán belső, minden közösségi jogi vonatkozást nélkülöző jogviták esetén hatályon kívül helyezze. Az 1215/2012 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének új változata sem a német eljárásjog tisztán belső jogi jogviták esetére történő szabályozását célozza. Az 1215/2012 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének új változatába beillesztett fordulat, miszerint a fogyasztó a másik szerződő fél ellen „függetlenül a másik fél székhelyétől” saját lakóhelyének bíróságai előtt indíthat eljárást, nem jelent eltérő értékelést. A fordulat nem eredményezi a jogvita szükséges külföldi vonatkozásának kiüresedését, hanem azt akként kell értelmezni, hogy az csak azokban a jogvitákban releváns, amelyekben az alperes nem rendelkezik lakóhellyel valamely tagállamban, vagyis valamely harmadik államban él. A fordulat nem hoz létre egy új illetékességi okot a fogyasztói jogvitákhoz, hanem csak egy speciális illetékességi okot nevesít az olyan tényállásokhoz, amelyekben az alperesnek egy harmadik államban van a lakóhelye. Ellenkező esetben ugyanis ez azt eredményezné, hogy valamennyi, az 1215/2012 rendelet 17. cikkében nevesített szerződés esetén, amelyben fogyasztó vesz részt, a fogyasztó lakóhelye illetékességi ok lenne. Ennélfogva a német polgári eljárásjog illetékességre

vonatkozó, ZPO 12. és azt követő §-ai szerinti szabályai jelentős részben kiüresednének.

27. Önmagában a szervezett utazás nemzetközi jellege, illetve a külföldi úti cél nem jelent releváns külföldi vonatkozást. Legalább normatív külföldi kapcsolódási pont szükséges, amely (a jelen üggyhöz hasonló esetekben) nem állapítható meg. A releváns utazási szerződéses jogviszony ugyanis két belföldi illetőségű jogalany között jött létre. Az utazási szerződés csak tárgyát tekintve érint nemzetközi szervezett utazást. Az alperes által vállalt, külföldön teljesítendő kötelezettségek lehetséges sérelme csupán egy ténybeli külföldi kapcsolódási pont, amely egy már fennálló, eredetileg belföldi jogviszonyra van kihatással, és csak a szerződéses megállapodások következményének minősül. **[eredeti 10. o.]**

2.

28. Ezzel szemben a jogirodalom [omissis] jelentős része a határokon átnyúló vonatkozáshoz nem követel meg többet, mint hogy a felperes és az alperes két különböző tagállamban rendelkezzen illetőséggel. Ez az 1215/2012 rendelet 18. cikkének sem a német, sem az angol vagy a francia nyelvű szövegéből nem olvasható ki. Az európai jogalkotó ehelyett az 1215/2012 rendelet 18. cikkének új változatával – ellentétben a 44/2001 rendelet 16. cikkével – azonban világossá tette, hogy a fogyasztó a vállalkozás székhelyétől függetlenül a saját lakóhelye szerint illetékes bíróság előtt folytathatja az eljárást.

29. Az 1215/2012 rendelet 6. cikkének (1) bekezdése, amely utal az 1215/2012 rendelet 17. cikkére, továbbá csak azt feltételezi, hogy az alperes lakóhelye valamely tagállamban legyen. Az EUMSZ 67. cikk (4) bekezdésében és 81. cikk (1) bekezdés, (2) bekezdés a), c) és e) pontjában foglalt felhatalmazás az 1215/2012 rendelet 1. cikke (1) bekezdésének első fordulatával egyezően ugyancsak nem tartalmaz ilyen előírást. Az 1215/2012 rendelet 4. cikkének (1) bekezdéséből sem olvasható ki ettől eltérő eredmény. Ebben az összefüggésben utalni kell arra, hogy az Európai Unió Bírósága az Owusu ügyben ([omissis][2005. március 1-i ítélet, C-281/02, EU:C:2005:120,] a Brüsszeli Egyezmény 2. cikkének első bekezdéséhez kapcsolódóan) igen meggyőzően fejtette ki, hogy a Brüsszeli Egyezmény alkalmazhatóságát nem sérti, ha a felperes és az alperes lakóhelye ugyanabban a tagállamban található. Ezen ítélet tartalma irányadó a 2000. december 22-i 44/2001 rendelet 2. cikkének (1) bekezdésére és az annak helyébe lépő 1215/2012 rendelet 4. cikkének (1) bekezdésére is. Ez az 1215/2012 rendelet (34) preambulumbekzdésének második mondatából is következik. Az 1215/2012 rendelet 24. cikke 1. pontjának második mondata erősíti meg azt, hogy a másodlagos jogi aktussal ellentétes, ha az eljárás mindkét fele azonos illetőséggel bír. E rendelkezésben az uniós jogalkotó a kizárólagos joghatóság keretében meghatározott bérleti vagy haszonbérleti eljárásokra további bíróságok joghatóságát szabályozza arra az esetre, ha a tulajdonos, illetve a bérlő és a haszonbérlő lakóhelye vagy székhelye azonos tagállamban található. Ha a felperes és az alperes azonos illetősége esetén az 1215/2012 rendelet nem lenne alkalmazható, akkor annak 24. cikke

(1) bekezdésének második mondata soha nem érvényesülne. Az európai jogalkotónak tehát ebből következően gondolnia kellett a „nem teljesen **[eredeti 11. o.]** belföldi esetekre” is. Ezt az eredményt erősíti az 1215/2012 rendelet 25. cikke (1) bekezdésének első mondata is. Ez azokra a joghatóságot kikötő megállapodásokra vonatkozik, amelyeket a felek „lakóhelyükre való tekintet nélkül” kötnek. Minden alapot nélkülöz az a felvetés, amely szerint az 1215/2012 rendelet kizárja a hatálya alól azokat az *a priori* eseteket, amelyekben a felperes és az alperes azonos tagállamban rendelkezik lakóhellyel. Sokkal inkább ennek ellenkezőjét igazolja az 1215/2012 rendeletnek az Owusu-doktrína átültetésével értelmezett 4. cikkének (1) bekezdése, valamint például az 1215/2012 rendelet 24. cikke 1. pontjának második mondata és 25. cikke (1) bekezdésének első mondata.

E.

30. Az eljárás felfüggesztésére és az előzetes döntéshozatal iránti kérelemnek az Európai Unió Bíróságához történő előterjesztésére a végső fokon eljáró bíróságok kötelesek, amennyiben a közösségi jog értelmezése szempontjából jelentős kérdés merül fel (az EUMSZ 267. cikk (3) bekezdése). Az előterjesztésre köteles, végső fokon eljáró bíróságról akkor van szó, ha a konkrét ügyben a bíróság döntésével szemben további jogorvoslatnak nincs helye [omissis].
31. Azon kérdés eldöntésére, miszerint rendelkezik-e illetékességgel vagy sem, végső fokon a Landgericht Mainz (mainzi regionális bíróság) illetékes.
32. A kereset jogalapjának és összegének vizsgálata előtt a regionális bíróság hivatalból köteles vizsgálni, hogy rendelkezik-e joghatósággal, hatáskörrel és illetékességgel [omissis].
33. Ha a kérdést előterjesztő Landgericht Mainz (mainzi regionális bíróság) megállapítaná az illetékességét, és a kérelmek jogalapjának és összegének vizsgálatát követően a felperesnek az elszenvedett károk miatt sérelemdíjat és kártérítést állapítana meg, a döntést – tekintettel az illetékesség megállapítására – a ZPO 513. § (2) bekezdése alapján nem vizsgálhatná felül a fellebbviteli bíróság azzal a következménnyel, hogy az 1215/2012 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének, mint a joghatóságra vonatkozó rendelkezésnek az uniós joggal esetlegesen össze nem egyeztethető értelmezése esetén a felperest a GG 101. cikke (1) bekezdésének első mondatának megsértésével visszavonhatatlanul megfosztaná a törvényes bírójától.
34. Amennyiben a Landgericht Mainz (mainzi regionális bíróság) nem állapítaná meg az illetékességét, **[eredeti 12. o.]** a Landgericht Mainznak (mainzi regionális bíróság) – a felperesnek az ügyben másodlagosan előterjesztett, erre irányuló kérelme esetén – a jogvitát a ZPO 281. § (1) bekezdés alapján végzéssel a Landgericht Hannoverhez (hannoveri regionális bíróság) kellene áttennie. E végzés ellen jogorvoslatnak nincs helye; a Landgericht Hannover (hannoveri regionális bíróság) pedig a ZPO 281. § (2) bekezdés második mondata alapján

kötve lenne a Landgericht Mainz (mainzi regionális bíróság) az illetékessége tárgyában hozott döntéséhez.

35. Az uniós jog helyes értelmezése sem nyilvánvaló annyira, hogy ne maradna észszerű kétség („*acte clair*” a Bíróság CILFIT ügyben kifejtett ítélkezési gyakorlata értelmében, [omissis] 1982. október 6-i, Cilfit és társai ítélet, 283/81, EU:C:1982:335).
36. Az Európai Unió Bíróságának ítélkezési gyakorlatában az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés megválaszolására eddig még nem került sor. Az Európai Unió Bíróságának a nemzeti ítélkezési gyakorlat egy része által idézett döntése [omissis] [(2013. november 14-i Maletic ítélet, C-478/12, EU:C:2013:735)] a 2000. december 22-i 44/2001 rendeletnek az 1215/2012 rendelet 18. cikkével nem teljesen egyező 16. cikkére vonatkozik. E döntés azért sem alkalmas az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés tisztázására, mert az ott eldöntendő esetben a külföldi vonatkozás abból adódott, hogy az utazásközvetítőnek a fogyasztótól és az utazásszervezőtől eltérő tagállamban volt a székhelye, és az Európai Unió Bírósága az utas és az utazásszervező közötti jogviszonyt ezért nem „tisztán belső” jogviszonyként értékelte, hanem az utas és az utazásközvetítő közötti jogviszony elválaszthatatlan részének tekintette. Jelen esetben ilyen külföldi vonatkozás nem áll fenn; önmagában az úti célból nem következik a külföldi vonatkozás.
37. Ebből következően a Landgericht Mainz (mainzi regionális bíróság) köteles az EUMSZ 267. cikk (1) bekezdésének a) pontja és (3) bekezdése alapján hivatalból előzetes döntéshozatal céljából az Európai Unió Bírósága elé terjeszteni a rendelkező részben megfogalmazott kérdést és az előterjesztett jogvitát a Bíróság előtti eljárás lezárultáig felfüggeszteni.

[omissis]